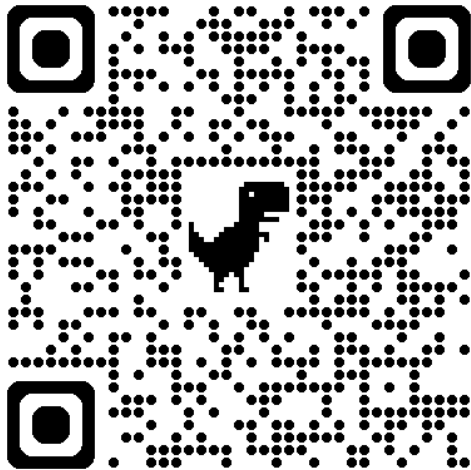

Recitujete a hrajete. Co pro vás tyto dvě oblasti znamenají?

Asi je to pro mě o interpretaci nějakého textu a následném předání toho, na co jsem přišla, ostatním, zároveň jsem ale přišla na to, že tohle asi radši dělám tak, že o tom textu prostě napíšu esej. Recitace už asi není úplně pro mě, respektive se snažím si k ní znovu najít cestu. Na herectví mě asi nejvíc baví spolupráce s ostatními a to, jak blízké a pevné vztahy se v divadle tvoří, člověk přitom pozná i sám sebe z úplně jiné stránky, zároveň mě baví to, jak blízce poznám tu svoji postavu. Divadlo je pro mě cestou, jak mluvit o tématech, která při psaní vyjádřit nedokážu nebo nechci.

Kdy jste začala psát a co po Vás psaní znamená?

Myslím, že nějak vědomě (s tím, že jsem účelově něco tvořila) jsem začala psát, když mi bylo třináct, hlavně asi proto, že to pro mě byla nejpřirozenější forma vyjádření. To je vlastně pravda doteď. Zároveň je to pro mě jeden z mála koníčků, u nějž necítím žádný tlak na to, abych byla "dobrá" a někam se posouvala (i když se to, doufám, stejně nějakým způsobem děje). Snažím se nechat si psaní jako něco, co prostě ráda dělám, a nemít v něm žádné větší ambice.

Alice K. (*2005) všestranně nadaná studentka, členka divadelního souboru Poslední nakonec, vítězka mnoha literárních, společenských, překladatelských a recitačních soutěží. Aktivní členkou Akademie byla již od úplného začátku, od roku 2020, a psaní zůstala věrná až do svého absolvování; každé setkání vyvolávalo otázky a nové podněty, na obou stranách. Studuje bohemistiku a překladatelství (anglický jazyk) v Praze.

V básnické tvorbě autorky je patrná pokročilá básnická imaginace. Často se věnuje tématům identity a rodinných kořenů, jako v básni *Kdyby mě dnes někdo pokácel* (2024), kde reflektuje pocit vykořeněnosti. Dalším výrazným rysem je tělesnost a odcizení od vlastního těla, které vnímá jako cizí objekt, např. v básních *Polykáš plíce* (2024) či *Pokoje* (2025). Autorka často pracuje s motivem ticha a neschopnosti komunikace, což je ústředním motivem básně *Ortoepie* (2024), kde se „učí mluvit“ v izolaci svého pokoje. Její poezie zachycuje také atmosféru konkrétních míst a „liminálních prostorů“, kde se zastavil čas, jak vidíme v dílech *Matiční ulice* čp 2000 (2023) nebo *Ulice má dnes hluboký dech* (2025). V básních *Tvoje tričko voní jako škola v přírodě* (2024), *Kdyby si tohle tajemství* (2024), *Dnes večer si s vámi víno nedám* (2024) a *Doba je prý zlá* (2025) se pak mísí melancholie s reflexí pomíjivosti a strachem z neznámého.

Prozaická tvorba odkazuje na autorčinu schopnost přesného pozorování a práce s ironií i symbolem. V textu *Čtenářem* (2022) prokazuje cit pro sociální satiru, když s odstupem popisuje typologii postav, jako je sebestředný čtenář Dostojevského nebo pasivní „přikyvovatelky“. *Věnečky* (2022) představuje spíše lyrizovanou prózu, která kombinuje syrové obrazy krve a smrti s motivem jara a komplikované lásky. V nejnovější próze *Náš dům* (2025) autorka využívá originální surrealistickou metaforu měnících se stolů k popisu dysfunkční rodinné komunikace a hierarchie, kde každý člen rodiny bojuje o svůj prostor. Její próza je úsporná, ale významově nasycená, často zaměřená na detail, který odhaluje vnitřní izolaci postav.

Ve školním roce 2023/2024 získala ocenění v kategorii Aisthetikos: „Za pokročilou básnickou imaginaci v díle *Einmal ist keinmal*.“

Obsah

Věnečky (2022)

próza

Čtenářem (2022)

próza

Matiční ulice čp 2000 (2023)

poezie

Kdyby mě dnes někdo pokácel (2023)

poezie

Ortoepie (2024)

poezie

Polykáš plíce (2024)

poezie

Tvoje tričko voní jako škola v přírodě (2024)

poezie

Kdyby si tohle tajemství (2024)

poezie

Dnes večer si s vámi víno nedám (2024)

poezie

Pokoje (2025)

poezie

Ulice má dnes hluboký dech (2025)

poezie

Doba je prý zlá (2025)

poezie

Náš dům (2025)

próza

Věnečky

Ze Začíná jaro. Pletu věnečky z pampelišek, ale na rukou cítím krev. Pořád potkávám mrtvý ptáky, nějakým zvláštním způsobem mi tě připomínají. Připomínají mi tě ostnatý dráty a těžký boty, připomínají mi tě kožený opasky. Chci si od tebe půjčit Spalovače mrtvol, ale pořád se ještě trochu bojím.

Asi tě vidím jinak, než bych měla. Konečně. Konečně někoho vidím jinak, než bych měla. Konečně vím, že to ještě pořád dokážu. Pořád potkávám ptáky a slyším křik opuštěných žen, pleteš mi věnečky, na rukou cítím krev. Stmívá se pozdě, tak pozdě, že se jednou určitě stmívat přestane, cítím to. Nekonečné světlo by mě asi děsilo, kdybych to ještě vůbec dokázala. Umím teď ale mít strach jen z tebe.

Nikdy jsem si nemyslela, že apatie může být tak klidná, nikdy jsem si nemyslela, že láska snad může vypadat i takhle. Na kolejích ještě pořád leží kostra psa, už dlouho ji tam vídám. Pletu věnečky pro všechny ty mrtvý ptáky, v konečcích prstů cítím oheň a uprostřed toho všeho - tvůj úsměv.

Pampelišky jsou ještě pořád žlutý, ale já mám pocit, že se spíš rozkládaj. Začíná jaro, ale ve vzduchu visí podzim. Až přijde ten poslední západ slunce - a já vím, že přijde, chci být s tebou. Chci si od tebe půjčit Spalovače mrtvol, ale možná vlastně jen chci, abys chtěl ty.

Pletu věnečky, ale na rukou cítím krev.

1. Proč vypravěčka cítí na rukou krev, i když plete věnečky z pampelišek?
2. Jaký kontrast vytváří motiv jara se syrovými obrazy mrtvých ptáků?
3. Může být apatie v určitých životních situacích skutečně „klidná“?
4. Jak na vás působí závěrečné smíření s příchodem „posledního západu slunce“?
5. Jak využít refrén (opakující se větu) k posílení naléhavosti textu?

Čtenářem

I. Čtenář Dostojevského

Poupravil si kravatu a pohodlně se usadil. Z příručního zavazadla vytáhl Dostojevského – těžko říct, jak se do tak malého kufříku mohl vejít dospělý muž, navíc ještě tak dlouho po smrti. Vytáhl Dostojevského a začal ho číst – byl to Čtenář Dostojevského. Všichni okolo to museli vědět a on se o to postaral. Vypadal důležitě, upravoval si kravatu a četl Dostojevského. A byl tak naprosto spokojený.

Když si k němu přisedla Postarší dáma, velmi hlasitě si odkašlal, protože s tímto vyrušením krajně nesouhlasil a také proto, aby všichni kolem věděli, že si k němu přisedla postarší dáma, že si odkašlal a že s tím krajně nesouhlasí.

Postarší dáma byla obecně o dost zajímavější než Čtenář Dostojevského. Z příručního zavazadla vytáhla pouze knihu, což se oproti mrtvole na vedlejším sedadle zdálo poněkud ubohé, Čtenář Dostojevského tedy pozbyl veškerého zájmu se s ní dát do řeči – ne, že by ovšem předtím byl nějak závratně velký. Škoda.

Postarší dáma měla pod šedým kabátkem a dlouhou sukní navlečený neopren a v příručním zavazadle vezla mimo jiné i dvě střelné zbraně. Zrovna se vrátila z mise, aby mohla o den později odjet zkoumat hlubiny moře. Postarší dáma už potkala nespočet Čtenářů Dostojevského a nespočet jich ještě potká. Čtenář Dostojevského má však v průměru za svůj život šanci potkat jen jednu Postarší dámu, jestli vůbec. A ani si jí zpravidla nevází – právě naopak. Hlasitě si odkašle, zašoupe nohama, poupraví kravatu a čte Dostojevského – aby všichni věděli, že si odkašlal, zašoupal nohama, poupravil kravatu a hlavně, že čte Dostojevského. Postarší dáma by Čtenáři Dostojevského možná mohla říct, že Dostojevského znala, když ještě žil, a že ho bude znát, až bude žít znovu. A že kravatu má pořád stejně nakřivo a že lépe, než mrtví lidé se čtou jejich knihy. Mohla by. Z jejich úst se však ozve jen docela tiché „dobré odpoledne“.

II. Přikyvovatelky

Přikyvovatelka nezabírá prostor a nenosí růžovou. Oči má upřené tam, kam je to zrovna nejvhodnější. Je nadšená, protože on je nadšený. Přikyvuje, protože on je důležitý. Neskáče do řeči, neskáče do mlčení. Neptá se.

Smečka. Tvoří okolo něj kruh upřených očí. Přikyvovatelky se navzájem propalují pohledem a každá z nich ví, že právě ona je jiná, než ty ostatní. Přikyvovatelky nenosí růžovou. Když se on zrovna nedívá, z Přikyvovatelek se stávají ženy. A když se dívá, hlas se jim automaticky posune o oktávu výš. Usmívají se, protože tak jim to prý sluší.

On si ničeho z toho nevšímá. Přikyvovatelky se v jeho okolí zkrátka vyskytují, prostě se tak narodil. Nemůže přece za to, že je tak zajímavý.

Matiční ulice čp 2000

*zábradlí tenčí než dětská ruka mrazí do konečků prstů
zima tu totiž nejde jen od podlahy
mezi šedou vrstvou ve vzduchu pozoruju i nespočet rukou se zapálenou
cigaretou
k těm rukám někde vysoko nahoře patří i zakalené malé zapadlé oči
snažím se mezi nimi najít Maddu Serafinovou
babička žije zkrátka trochu jinak víš
k babičce je to pár hodin vlakem
asi tak stopadesát kilometrů na severozápad
od té doby, co jsem jako malá poprvý zahlídla kousek toho, podle všech docela
mizernýho filmu, se tu
asi podvědomě snažím najít tu věhlasnou biblickou paralelu
hledám za tlustými brýlemi a vráskami a pod tituly z chemie ona to totiž tak
nějak byla jediná možnost víš
hledám za nimi milence
hledám pod svetry kvůli tomu věčně nefunkčnímu topení hledám pod svetry a
pod šedí vzduchu pod
řadami zchátralých domů ve kterých se už dávno nežije a pod
řadami zchátralých domů kde se
teprve teď žít začalo

hledám pod nimi vrahy*

1. Koho konkrétně se mluvčí snaží najít mezi zchátralými domy?
2. Jak haptické vjemy umocňují pocit nehostinnosti místa?
3. Může být rodinná historie vnímána jako „mizerný film“, ve kterém hledáme smysl?
4. Jak na vás působí kontrast mezi tituly z chemie a hledáním „vrahů a milenců“?
5. Jak budovat napětí pomocí postupné gradace slovesa „hledám“?

Kdyby mě dnes někdo pokácel

*šukar jakha lačha hin
hledám dívku s krásnýma očima
jedna z mála věcí, kterým ještě rozumím
já mám oči modrý a pleť docela bledou a vlasy v barvě ohně
"to bych do tebe vůbec neřekla," slýchám často
a já sama do sebe vlastně taky ne
někdy se tomu říká "ukradené děti"
moji praprarodiče by asi nevěřili, že jsem jejich
a rozdělali by oheň uprostřed místnosti*

*v Letech u Písku jsem byla jednou
nerozumím už skoro žádným písním
a když už, spíš hudbě než jazyku
můj otec má někde po světě roztroušené bratry a sestry co nikdy nepozná
stejně jako já a stejně jako je jednou budou mít i moje děti*

*nedávno jsem si koupila sbírku romských pohádek, bilingvní vydání
nerozumím jim ani česky*

*neřekl by to do mě už asi nikdo
vzpomenu si už jen občas, když slyším babičku mluvit se svými sestrami
když vidím, jak vyčnívám mezi sourozenci
všichni mají hnědé vlasy oči pleť
oni ukradené děti nejsou*

*vím jen to, že se musím nechat pohřbít
dělá se to tak
věří se, že jsme přišli ze země a že se jí stejně máme i navrátit*

ničím si nejsem tolik jistá jako tím, že se musím nechat pohřbít.

1. Proč se autorka v básni označuje za jedno z „ukradených dětí“?
2. Jak funguje metafora „pokácení“ ve vztahu k romským kořenům?
3. Jak moc nás definuje jazyk našich předků, kterému už sami nerozumíme?
4. Jak vnímáte odevzdanost v závěrečném přání?
5. Jak do textu přirozeně včlenit bilingvní prvky pro posílení authenticity?

Ortoepie

*neumím se vyslovit
sedím ve své vlastní Faustově studovně a hodiny se převaluju v puse
neprojdou si přes zuby*

*celé dny se učím mluvit
jako bych svým stolem obsáhla celý svět
hledám pavouky co vylézají z děr a běhají po zdech
bojím se jich protože jsem je nikdy předtím neviděla
je to s nimi stejný jako se vším*

*neumím hýbat rty oči mi těkají
ručička na hodinách tiká spondej
dávno už přestala tikat čas
jediná časová jednotka kterou znám je můj pokoj
nevím kolik pokojů mi uběhlo kolik mi jich zbývá
vím jen že z děr vylézají pavouci
tak bych měla rychle zhasnout
ať je nevidím
je to s nimi stejný jako se vším*

se vším co nedokážu vyslovit

1. Co symbolizuje „Faustova studovna“, v níž se mluvčí učí mluvit?
2. Jak metafora pavouků běhajících po zdech zrcadlí vnitřní úzkost?
3. Může být izolace ve vlastním pokoji cestou k nalezení pravdivého hlasu?
4. Jaký pocit ve vás vyvolává představa času měřeného „uběhlými pokoji“?
5. Jak vyjádřit neschopnost komunikace skrze popisy fyzických zábran v ústech?

Polykáš plíce

*když přijde na tebe, tělesné vždy převládá
nestíhám tě milovat, protože mám hlad
nemůžu sledovat jemnost tvé tváře
musím si zavázat tkaničku
mijím tě očima
spadla mi do nich řasa a nevím kudy vyjde,
snad tebou.*

*kadence hlasu
jako bys polykal vlastní plíce
zatímco ostatní těmi svými plýtvají a plivají je
můžu se na něco zeptat
vylekáš se, jako bys zrovna v tu chvíli znovu objevil, že máš tělo.*

*udělal se mi puchýř a tak na tebe teď nedokážu křičet
nemůžu se ti smát protože jsem se řízla o papír
jsem nyní tělem
uvědomuju si celou svoji tíhu a s každým krokem na chodidle cítím všechnu zem.*

*ty mým tělem nejsi
můžu tě vzít do dlaně a pak tě pustit
a sebrat ze země svoji řasu
co tebou prošla.*

1. Proč mluvčí upřednostňuje vlastní hlad nebo puchýř před láskou k druhému?
2. Co symbolizuje kontrast mezi „polykáním plic“ a jejich „pliváním“?
3. Je pravda, že v krizových momentech tělesné potřeby vždy převládají nad city?
4. Jak na vás působí závěrečné osvobození, kdy mluvčí „pouští“ druhou osobu z dlaně?
5. Jak využít motivy lidské anatomie k popisu dynamiky mezilidského vztahu?

Tvoje tričko voní jako škola v přírodě

*koupila jsem si nový blok a nedokážu do něj začít psát
možná proto, že tak ráda považuju věci za dokončený
možná proto, že se bojím získání nové formy*

*bojím se ten blok otevřít, abych nezjistila, že tvoje tričko na spaní voní jako
škola v přírodě ve třetí třídě
a že když mrkneš, je to jako když jsem ve školce dostala horečku
změna formy je strach z toho, že moje vlasy budou barevný, jen když na ně bude
svítit slunce
že přestanu používat protetické v
že už se nikdy nebudu mačkat na pohovce*

*nemám strach, že odejdu, ale že na ten odchod zapomenu
mám v zádech kudlu tak dlouho, že už ji necítím
a víc než ona samotná by bolelo její vytažení*

*tvoje tričko na spaní voní jako škola v přírodě ve třetí třídě
a já se i přes rozpaky musím zeptat
jestli ještě někdy najdu identický oči*

*bojím se, že až moc dobře rozumím rozdílu mezi slovy chtít a potřebovat
tvoje tričko na spaní voní jako škola v přírodě ve třetí třídě*

přemýšlím, kdo určitě nedorazí na třídní sraz po dvaceti letech.

1. Z čeho pramení strach mluvčí z „získání nové formy“ při psaní do nového bloku?
2. Jak čichový vjem v názvu básně propojuje dospělost s dětskou nostalgií?
3. Proč je někdy bolestivější trauma „vytáhnout“ než s ním dál žít?
4. Jak text pracuje s pocitem, že zapomenout na odchod je horší než odchod samotný?
5. Jak propojit banální předmět (tričko) s hlubokou psychologickou reflexí?

Kdybych si tohle tajemství

*kdybych si tohle tajemství chtěla vzít do hrobu, musela bych povraždit půlku
vesnice*

*kočka co stojí uprostřed okenního rámu
neumí se rozhodnout*

*celej dům mi říká, že takhle už je to napořád
pořád to stejně prázdný
pořád stejně moje*

*jednou denně zapni myčku
vyndej pračku
a hlavně vyvětrej*

*kočka tam zvládne stát klidně celej den
jen ji musíš krmit
tělo taky přežije všechno
je jako ten dům
musíš v něm žít, i když je prázdný
pořád stejně moje*

*zatímco stírám prach z police
celej dům mi říká
že to budu vždycky jen já
já sama*

1. Co v textu představuje kočka, která se neumí rozhodnout v okenním rámu?
2. Jak paralela mezi „prázdným domem“ a „tělem“ vyjadřuje samotu?
3. Je možné najít klid v rutině domácích prací uprostřed existenciální prázdnoty?
4. Jak působí závěrečné zjištění, že v domě „to budu vždycky jen já“?
5. Jak vytvořit atmosféru osudovosti pomocí strohých, imperativních vět?

Dnes večer si s vámi víno nedám

cesta se prodloužila, když se levý koutek úst začal hádat s tím pravým

*levý koutek chtěl říct
mám z vás strach
protože vás neznám
protože můžete být kýmkoli
protože já mohu být čímkoli*

*ten pravý chtěl říct
běžte spát
vždyť víte že nepřijde
a posloucháte hudbu co znám
a když už mě neuvidíte
budu zpívat s ní*

nakonec jsem řekla jen

děkuji

dnes večer si s vámi víno nedám

1. O čem konkrétně se v básni hádá levý koutek úst s tím pravým?
2. Jak personifikace částí obličeje pomáhá vizualizovat vnitřní konflikt?
3. Proč je pro nás někdy bezpečnější zůstat v izolaci než přijmout neznámé?
4. Cítíte v závěrečném „děkuji“ spíše úlevu z odmítnutí, nebo lítost?
5. Jak v krátkém básnickém útvaru zachytit dialog, který je pouze vnitřní?

Pokoje (výbor)

tělo, které není moje

*v mém pokoji už týden leží tělo, co není moje
v pondělí jsem ho opustila a teď je neděle a pořád tam leží
čeká, co všechno mu přinesu
vypadá už týden pořád stejně
měním se jen já
tělo je zabalené do peřin
vlasy se občas pohnou když na ně zafouká z balkonu
a víc nic.*

*sedím pak vedle postele a přemýšlím komu patřím
do tohohle těla se vejdu nejlíp
proč se mě tedy pořád snaží vyplivnout
a co jsem když ne bezvládný kus v mojí posteli*

*někdy do něj vlezu zpátky a své tělo vyvenčím
pak si ale stejně vzpomenu, že pohyb bez něj je daleko lehčí
a nechám ho spát*

*necítím pak unavené oči
netrpím bolestmi hlavy
netrpím tělem, které není moje.*

stále jsem tu

*každá moje zima je to co v sobě celý rok raději nehledám
to vše co jsem byl
než přišla další vánice
další vrstva a to co jsem po ní
to co jsem pod ní*

*snažím se vyhrabat se z pod sněhu
a dotknout se vlastní dlaně
jen aby věděla
že jsem stále tu*

*probuzení v chladném vzduchu
bílá povlečená peřina
cizí budím se v ní vždy když znovu začínám*

*vždy mě přijme za svého
pozná že to jsem já
i když už ani já sám si nejsem jist*

*každá moje zima
je nejčistší co jsem kdy byl
v tenkých pruzích ledu se zdravím
nikdy jsem neodešel
jen se bez zimy nedokážu ohlédnout přes mlhu*

*pomalu otevírám oči
prozkoumávám okolí
ano,
stále jsem tu.*

1. Jaký je vztah mluvčí k „tělu, které není moje“ a leží v jejím pokoji?
2. Jak metafora „vyvenčení vlastního těla“ vyjadřuje pocit odcizení?
3. Může být naše fyzická schránka vnímána jako překážka pro lehčí pohyb mysli?
4. Jak prožíváte ujištění v závěru básně, že mluvčí je „stále tu“?
5. Jak pracovat s motivem zimy a sněhu pro vyjádření procesu sebeobjevování?

Ulice má dnes hluboký dech

*liminální prostor; kam odchází hudba potom, co ji doposloucháš
chodím po něm teď téměř denně
mlha se v něm usazuje nízko skoro mi padá k nohám
nedokonavost děje
nevyřčenost slov co vidím ve tvých očích
nebo si ji jen představuju
proč bych si vlastně měla být jista*

*ulice má dnes hluboký dech
jako by spala
budím ji kroky po husté mlze
dávno už nevidím na konec času*

*však víš
tam, kde už nejsi.*

1. Co v kontextu básně znamená pojem „liminální prostor“?
2. Jak personifikace ulice, která „spí“ a „dýchá“, ovlivňuje náladu textu?
3. Proč nás přitahují místa, kde se „zastavil čas“ a kde nic není definitivní?
4. Jak na vás působí nejistota mluvčí ohledně toho, co vidí v očích druhého?
5. Jak vyjádřit pocit pomíjivosti skrze atmosférické popisy mlhy a ticha?

Doba je prý zlá

*když chodím po zčernalých dlaždicích
nemohu zakořenit
nemohu ani vydechnout
jsem téměř pokácena*

*okolo mne stoupá voda
přijíždí armády spásy plní se nemocnice
já dále rostu
vyhýbám se kabelům*

*každý další den je biopsií kusu mého těla
jednou nejspíš vůbec nezbydu*

doba je prý zlá

1. Proč mluvčí přirovnává každý další den k „biopsii kusu svého těla“?
2. Jak metafora „stoupající vody“ a „armád spásy“ odráží vnější chaos?
3. Je možné zachovat si vnitřní růst v době, která nás vnímá jako „pokácené“?
4. Jaký pocit ve vás vyvolává vize, že z mluvčí „jednou nejspíš vůbec nezbydu“?
5. Jak úsečně a naléhavě vyjádřit osobní i společenskou krizi v několika verších?

Náš dům

Náš dům je živý a kručí mu v břiše. Stojí v něm čtyři stoly a každý je jiný, zvětšuje se a zmenšuje podle toho, jak nahlas mluvíme. Čím více křiku, tím větší plocha. A čím více nevyřčeného, tím vyšší jsou nohy. Naše stoly se mění, mění se stoly. Stejně zůstává jen to, že stůl nikdy nevyhovuje potřebám toho, komu patří. Matka má oči navrch hlavy. Když se dívá do zrcadla, shlíží sama na sebe shora. Její stůl se mění nejvíce, a ona toho přece chce jen tak málo – vlastní stůl, co bude každý den stejný, aby se jí nikdo nemotal v kuchyni a robotický vysavač. U stolu sedí jen zřídka a tak ho nepotřebuje, to si alespoň myslí všichni ostatní. Ona se ho ale za každou cenu drží. Může mít přece taky stůl, jako všichni ostatní. Nestůjte mi pořád za zády.

Otcův stůl pokrývá skoro celou podlahu. Na co by nám byl robotický vysavač, vždyť všude je tu můj stůl, říká matce. Otcův stůl zabírá největší plochu, nemá ale skoro žádné nohy. Otec by se ke stolu musel sklánět a on se přece nesklání nikdy. Po jeho stolu se nesmí chodit, všichni se drží při stěnách. Otcův stůl vyrostl do výšky jen zřídka, a když se to stane, dá se podlézt. Stůl ale tlačí na vzduch, co je pod ním, a ten je pak těžký. Když otcův stůl roste, náš dům dýchá pomaleji.

Náš dům je pochroumaný, dceřin stůl mu totiž prorazil díru do střechy. Je to tak malá dírka, že do domu sotva stačí napršet, plocha stolu je totiž sotva vidět. Nohy zato rostou každým dnem rychleji. Matka jí říká, že její stůl takhle dřív vypadal také. Dcera tomu nevěří. Říká jí taky, že až dospěje, její stůl bude klidnější. Dcera ví, že tohle není pravda. O bratrově stolu nedokáže nikdo nic říct, je totiž v tom nejzazším rohu domu. Jako by ho pohltil. Matka de na něj občas chodí dívat, když je syn pryč. Vždy pak dlouho mlčí. Náš dům je živý a je přeplněný svými obyvateli.

1. Jakým způsobem reagují stoly v domě na křik nebo nevyřčená slova?
2. Jak surrealistická metafora „živého domu, kterému kručí v břiše“ dokresluje atmosféru?
3. Jak fyzický prostor, ve kterém žijeme, odráží mocenské vztahy v naší rodině?
4. Cítili jste při popisu dceřina stolu prorážejícího střechu naději, nebo úzkost?
5. Jak zhmotnit abstraktní emoce do podoby konkrétních neživých předmětů?

Když^{ráno} po probuzení[✓] jsem přešla k zrcadlu, zjišťuji, že v jeho odraze nesojím já. Tedy[?] isojím, ale ne v se podobí, v něm se dnes znám. Zhlédnu na sebe a mám krásnější vlasy, usměšnější a jsem o hlavu nižší a o pět let mladší. Odraz se na mě usměje. Nemá to ale výraz radosti, je to úsměv, s kterým se mluví do očí a závidí[✓] jím vše, co v nich není. „Jak mohl být jako ty?“ ptá se. „Jen přej[✓] pět let,“ odpovídám. „A co kdyby to nezvládla?“ ptá se opět. Chci otevřít ústa a ~~vykřiknout~~ vyřknout slova všechy místo toho ale otevřu[✓] oči a očitám se zpět s[✓] sebou. No

Po skutečném[✓] probuzení[✓] mne moh[✓] vedu ke stolu. Myslím na její pohled, na ty pravidelné stopy, jimiž byly její oči. Bezmyšlenkovitě useda[✓] a píšu. Ruka se snad pohybuje sama a já jen pozoruji, jak za sebou zanechává slova o tom, že vše je lepší, než se mi zdálo. Věty slukující klid, porovnání sebe same[✓] a hlavní jistota. Píšu jí o všem, co se změnilo, o všem, co jsem pět let napětí a tlak potřebovala slyšet. Jediný, kdo mi to ~~by~~ mohl říci, jsem ale nikdy byla já sama.^{3A} Ve zvěšen[✓] dopisu děkuji nejím[✓] minimálně[✓] já za to, že se mi kdy nezdařilo a já díky tomu teď mohu být šťastná.“

Čeby[✓] den přemýšlím, kam dopis schovat či jale ho odeslat[✓] že když se bezradně[✓] ukládám ke spaní[✓] můj ch[✓] z[✓]...